

lang Tid tilbage, hvori hine Embedsmænd aldeles vilde savne det, der var saa godt som deres eneste faste Indtægt.

Iøvrigt bliver det i selve de forelagte Motiver anerkjendt, at den foreløbige Udbetaling, som ifølge Udkastet, naar det bliver til Lov, vil finde Sted, ikke for alle Retters Betjente vil staae i et lige Forhold til deres retsmæssige Indtægt. Men, ligesom en saadan Fordeling ikke lader sig iværksætte, saalange ikke det hver enkelt Rettsbetjent tilkommende Beløb nøiagtigt er bestemt umiddelbart ved en Lov, eller ved en Afgjørelse, hvortil Justitsministeriet maatte bemyndiges, saaledes skjøntes det ikke rettere, end at man paa den i Lovudkastet foreslaaede Maade vil komme det rette Forhold nok saa nær, som man paa nogen anden kunde komme. Naar, som vi forudsætte, Udstillingen efter Lovudkastet kun skal være foreløbig, saa at hver Embedsmand i sin Tid vil faae det Mere udbetalt, som det ved Sagens endelige Ordning findes at der tilkommer ham, vil det i alt Fald og have liden Vigtighed, om der end kunde findes en Fremgangsmaade, hvorved hiint Forhold stikere vilde opnaaes, hvortil vi dog ikke see os istand. Kun forsaavidt maae vi foreslaae en Forandring i Udkastet, som efter samme ogsaa de Rettsbetjente, der allerede ifølge foregaaende Love kun have faaet en Pengegodtgjørelse istedet for den i Loven bestemte Kornydelse, skulle tage Deel i den samme foreløbige Afkortning, som de øvrige. Den Feil i Beregningen, som har forarsaget, at den fornødne Sum ikke fuldelig er bevilget, har aldeles ikke hidrørt fra den Deel af Kornydelsen, der saaledes var forvandlet til en Pengegodtgjørelse, og da denne kun er 4 Sk. pr. Tønde Hartkorn (Placat 21de Septbr. 1836), saa er det uvivlsomt, at den fuldelig maatte kunne udredes af de tilstaaede 15,000 Rbd., saa at der ikke er nogen Grund til, at hine Embedsmænd skulle tage Deel i den Afkortning, som indtil videre de Justitsembedsmænd maa underkastes, til hvem den sædvanlige Kornydelse skulde erlægges. Med Hensyn dertil have vi foretaget en Afandring i § 1.

Men idet vi i det Væsentlige maae bifalde Udkastet, hvad dets Indhold angaaer, finde vi det nødvendigt, at der med den Afkortning,

som de fleste Rettsbetjente i Landjurisdictionern derved underkastes, gives dem en sikker Udflugt til, at der snarest muligt vil sørges for ved Lov at forhjælpe dem til den fulde dem tilkommende Erstatning. Vi have derfor foreslaaet en ny § 2, ligesom dette ogsaa har havt til Følge, at Udkastets § 2, der hverken vilde finde et passende Sted før eller efter vor § 2, udgaaer, og dens Indhold derimod optages i § 1.

Den fulde Erstatning, som efter vor § 2 skulde tilfalde vedkommende Justitsembedsmænd, bliver efter vor Mening ei at indskrænke til de nuværende, men bør ogsaa komme de fremtidige tilgode. Biskop vilde der ingen personlig Uret tilsvies disse ved, at de ikke fik fuldt Bederlag for den Embedsmændene forhen tillagte Kornafgift. Men det er i høi Grad i Samfundets Interesse, at den i sig selv ringe faste Indtægt, som har været forbunden med disse Embeder, vedligeholdes. Det er vistnok fra flere Sider beklægeligt, at Justitsembederne i Provindserne fornemmelig ere henviste til sportelmæssige Betalinger for de enkelte Forretninger. Om man endog maa antage, at det vilde være forbundet med overveiende Ulemper, om disse Betalinger skulde beregnes Statskassen til Indtægt og denne derimod lønne Embedsmændene, og om man endog maa indrømme, at disse Betalinger for de af hine Forretninger, der bedst kunne taale det, maa sættes saa høit, at den ei blot indeholder et tilstrækkeligt Bederlag for den enkelte Forretning, men at Embedsmændene ogsaa dert kunne finde Godtgjørelse for de mange private Forretninger, for hvilke de enten ingen Betaling erholde, eller hvor den sportelmæssige Betaling ikke staaer i noget Forhold til den Uleilighed, ofte tillige Beføstning, som dermed er forbunden, t. Ex., naar Keiser maae gjøres, for at holde en ubetydelig Auction, saa kan det dog vist ikke forsvares, at Betalingen sættes saa rundelig, at Embedsmændene dert kunne søge Godtgjørelse for de betydelige Arbejder og Beføstninger, som deres Forretninger i reent offentlige Anliggender medføre. Derfor burde de ogsaa nyde et Bederlag af det Offentlige. Danske Lov har ogsaa erkjendt og paa en ret fyldestgjørende Maade udført dette; thi, efter Lovens 1—5—18 skulde Dommerne,